

”När Tommy ringde och föreslog harjakt var jag inte sen att nappa

SEDAN VÄNTADE JOBBET med att ta ur haren och på traditionellt vis fylldes buken med granris.

Säger man Boden till en svensk man så har väldigt många minnen från lumpartiden. Under stora delar av 1900-talet var Boden garnisonsstaden med stort G och de flesta män fick tillbringa cirka ett år där vare sig de ville det eller ej.

I dag har den allmänna värnplikten försvunnit men Boden som garnisonsstad lever alltjämt och terrängen runt staden bjuder inte bara på militära minnesmärken utan även spännande jakt.

Mystiken och hemlighetsmakeriet var stort kring de olika försvarsanläggningarna och under lång tid var det också fotoförbud inom stora delar av området. Det som kittlade unga grabbars fantasi allra mest var förmodligen de militära fort som finns insprängda i bergen runt staden. I direkt anslutning till staden finns Rödbergsfortet, Gammelängsfortet och Svedjefortet men deras funktion anses ha spelat ut sin rätt, så i dag minner de bara om kalla krigets dagar när fienden från öst skulle stoppas till varje pris.

Tommy Robén är 24 år och kommer från den yngre generationen där värnplikten mer eller mindre var frivillig. Men hans föräldrahem låg bara en knapp kilometer från Svedjefortet och han känner därför skogarna runt Bodens fästning som sin egen byxficka. Vid Svedjefortet lekte han som barn och det är också i fortets närhet som han och beagletiken Greta jagar.

EN VACKER VINTERDAG gick vi runt Gammelängsfortet och kring en cementbunker gick flera harspår, men det var näst intill omöjligt att avgöra om de var färska.

– Alldeles här hittade vi en trälucka mitt på en stenhäll och den öppnade vi och sedan var det en stege ned och där nere var en järnväg som försvann in i berget. Jag var väl i 13-årsåldern då och det blev mitt och mina kompisars tillhåll till dess att försvaret upptäckte det, berättar Tommy och ler åt minnet.

Samtidigt som snön vräkte ned i södra Sverige under november månad föll knappt en enda flinga uppe i norr, något som gjorde tillvaron mycket svår för samtliga drivande hundar där vittningen från färska spår är A och O för ett lyckat drev.

– Samtidigt är det ju positivt att det inte rasar ned allför mycket snö eftersom en beagle är såpass liten. Men spårnö vill vi definitivt ha, säger Tommy.

Till sist kom också spårnöen och några dagar senare när Tommy ringde och föreslog harjakt var jag inte sen att nappa. Säcken packades och vi träf-

fades i utkanten av Norra Svartbyn. Tommy och hans pappa Jörgen Robén hade redan varit ute en sväng samma morgon för att spåra av området och de hade hittat två färska harspår.

– Kom med och titta, säger Tommy när jag parkerat bilen.

Sedan gick vi längs en liten väg för att till sist stanna vid ett spår.

– **DET HÄR GÖR EN HARJÄGARE** näst intill tårögd. Här har haren kommit. Sedan har den stannat för att till sist göra ett tre meter långt avhopp, säger han och visar med handen.

När tvååriga beagletiken Greta kom fram till spåret började svansen gå som en liten pejl och sekunderna senare försvann hon in i skogen. Oturen

NÅGRA DAGAR in i december kom äntligen spårnöen som Tommy Robén och hans tvååriga beagletik Greta väntat på.

JAKTEN SKER i skuggan av militära fästningar, insprängda i berget.

såg ändå ut att grina oss i ansiktet, för trots att hon reste haren och drev den slutade allt i ett tapp. Modstulen gick Tommy och vi andra vidare och nästa gång släppte han henne en halv kilometer bort, på det andra spåret. Av någon anledning uppträdde hon en smula vilset och jag såg i Tommys ansikte att detta inte var vad han önskade av sin hund. Men så försvann hon och tio minuter senare hade hon tagit upp en hare på nytt.

– Nu låter det bättre. Hon skallar bättre, säger han.

GRETA DREV NU FÖR FULLT och först hade haren sprungit en kilometer rakt från oss men då, äntligen, buktade den och av allt att döma hade den hunden cirka två minuter efter sig.

Alla som jagat med drivande hund vet att väntan ofta kan vara fylld med ▶

▶ spänning. Det här var inget undantag. Medan Jörgen stod på pass en halv kilometer bort ställde vi oss i en björkridå mellan två öppna fält, precis där haren tidigare hade passerat. Men det såg ut som om den skulle lura oss för precis innan haren skulle komma fram till oss vände den och vi stod där med varsin lång näsa.

– Skit. Kan den ha hört oss? säger Tommy för att sedan svara sig själv:
– Men hur? Vi stod ju helt stilla. Vi var helt tysta.

DEN LILLA BEAGLEN VÄGRADE dock att ge upp och hon satte successivt mer och mer press på haren. Tommy nickade, glad över att ha en hund som gjorde jobbet.

– Nu har hon ett flertonigt skall. De gångerna jag hört det brukar det handla om en stor hare, säger han.

Nu hade Tommys pappa också anslutit sig till oss och haren hade än en gång buktat och nu var den på nytt på väg mot vårt håll. Tre män stod stilla, på helspänn. Två med hagelbössor i händerna och den tredje med en Nikon D3s i näven.

Det var då det skulle visa sig vem som hade mest rutin för det gick blixtnsnabbt när haren väl kom. Först sköt Tommy och sedan Jörgen. Det var bara jag som aldrig kom till skott men det gjorde mindre för 30 meter framför oss låg en fin vit vinterhare och kort efter att vi kommit fram så anlände en trött men lycklig harhund.

– Bra Greta, fin gumma. Du fick kissen, säger Tommy och klappar om sin hund.

EFTER MER ÄN TRE VECKOR utan snö kom alltså spårnsnön och Gretas 21a hare var ett faktum. När haren var passad väntade en stunds vila och på väg mot eldplatsen kunde man höra automateld från någon av Rödbergets skjutbanor.

Garnisonsstaden Boden lever men runt forten, där den militära aktiviteten har avtagit, där kan i dag unga jägare som Tommy Robén i stället glädjas över fina jakttillfällen.

MMM! Lite färsk harlever värmer gott i en kall beaglemage.

EN LYCKAD decemberjakt ska frisas.

UNDER EN spännande harjakt kan det gå åt en hel dosa snus.

DEN HÄR dagen hade den gamla dubbelpipiga Husqvarnan bytts ut mot en sliten Winchester.

FAKTA BODENS FÄSTNING

Historik

BODENS FÄSTNING ANLADES som spärr mot fiendliga angrepp och stöd för arméstyrkorna i norr. Den anlades mellan åren 1900-1916 och bestod av fem fort med kompletterande flankeringsbatterier. Forten, avsedda att samverka, var grupperade som en gördelfästning runt staden.

BODENS FÄSTNING KALLADES OCKSÅ

"Låset i norr" och det är en tung fästning anlagd på och i ett flertal berg runt staden. Fästningen har fungerat som en strategisk försvarsställning och skyddad

förrådsplats. Främsta syftet var att avskräcka Ryssland och Sovjetunionen från invasion över land från finska fastlandet samt i någon mån mot anfall över Botenviken. Bodens fästnings storlek, komplexitet och slagstyrka gör att den saknar motsvarighet i Norden.

Fästningen bestod av:

- Fem tunga bergfort och tre mindre fortifikationer, så kallade fästena, samt enskilda artilleribatterier. Dessa var placerade i en ring runt Bodens stad.

- Mellan de fem tunga bergforten och de tre fästena fanns en mängd infanteriskansar, stridsvagnshinder och kanonvärn för skydd av forten och för att försvåra inträngning genom befästningsringen.

- På bergstoppar har luftvärnsbatterier funnits. I fästningsringen fanns stridsledningscentraler för bland annat flygvapnet. Det fanns också stora underjordsförråd för ammunition och drivmedel inne i fästningen samt ett mindre flygfält för främst pansarvärnshelikoptrar.